

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 26 kwietnia 2013 r.

DOLiS/DEC-502/13

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267), art. 12 pkt 2 i art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), po rozpoznaniu wniosków Pani A. Z. oraz Pani E. W., reprezentowanych przez adwokata P. K., o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 16 października 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-1002/12/62800,62806,62808), dotyczącą skargi na przetwarzanie ich danych osobowych przez Wspólnotę Mieszkaniową [...] w W., poprzez ich udostępnienie osobom nieupoważnionym,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pani A. Z. oraz Pani E. W. (zwanymi dalej Skarżącymi) na nieprawidłowości w procesie przetwarzania ich danych osobowych przez Wspólnotę Mieszkaniową [...] w W. (zwaną dalej Wspólnotą), polegające na udostępnieniu ich danych osobowych w zakresie imion, nazwisk, adresów zamieszkania oraz wielkości przysługujących im udziałów w nieruchomości wspólnej, osobom nieupoważnionym, poprzez zamieszczenie projektu uchwały zawierającego ww. dane na drzwiach wejściowych od klatki schodowej bloku przy ul. [...] w W. W treści skargi, Skarżące podniosły m.in., że cyt.: „(...) w dniach [...] sierpnia 2011 r. do [...] sierpnia 2011 r. na drzwiach wejściowych od klatki schodowej bloku przy ul. [...] w W[...] został wywieszony projekt uchwały wspólnoty mieszkaniowej, zawierający dane osobowe (...) Wśród nich znalazły się także nasze dane, na których udostępnienie nie wrażliśmy zgody. Co więcej rzeczony projekt został wywieszony w sposób, który pozwalał na zapoznanie się z nim osobom postronnym (...)”. W związku z zaistniałą sytuacją Skarżące wniosły o przywrócenie stanu zgodnego z prawem.

W toku postępowania przeprowadzonego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych (zwany dalej również Generalnym Inspektorem) ustalił następujący stan faktyczny.

1. W sierpniu 2011 r. na drzwiach od klatki schodowej budynku położonego w W. przy ul. [...], Wspólnota zamieściła projekt uchwały w sprawie „powierzenia zarządzania Wspólnotą Mieszkaniową”, zawierający dane osobowe Skarżących w zakresie ich imion, nazwisk, adresów zamieszkania i wielkości udziałów, celem zapoznania się przez członków Wspólnoty z jego treścią.
2. Wspólnota usunęła z drzwi klatki schodowej powyższy dokument w dniu [...] sierpnia 2011 r. zaprzestając tym samym udostępniania danych osobowych Skarżących. Jednocześnie jak wynika z wyjaśnień złożonych w toku niniejszego postępowania przez Wspólnotę, aktualnie dane osobowe Skarżących nie są przez nią przetwarzane w żadnym zakresie, celu i zbiorze.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie Generalny Inspektor w dniu 16 października 2012 r. wydał decyzję (znak: DOLiS/DEC-1002/12/62800,62806,62808), umarzającą postępowanie.

W ustawowym terminie Skarżące, reprezentowane przez pełnomocnika, złożyły wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej ww. decyzją. We wnioskach pełnomocnik Skarżących zarzucił zaskarżonej decyzji:

- 1) naruszenie art. 18 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej również ustawą, poprzez niezastosowanie wskazanych w nim instrumentów pomimo, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikało naruszenie przepisów tejże ustawy,
- 2) naruszenie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, zwanej dalej Kpa, poprzez jego nieprawidłową wykładnię polegającą na umorzeniu postępowania w niniejszej sprawie podczas, gdy nie pozwalał na to zgromadzony materiał dowodowy,
- 3) naruszenie art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 Kpa poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co doprowadziło do pominięcia okoliczności potwierdzających naruszenie przez Wspólnotę ustawy.

Pełnomocnik Skarżących podniósł, iż w przedmiotowej sprawie istotnym jest ustalenie czy doszło do naruszenia przepisów ustawy. Wskazał, iż biorąc pod uwagę ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny niewątpliwie doszło do przetwarzania danych osobowych bez zgody Skarżących, która była konieczna. Zarzucił również, że wbrew twierdzeniom organu fakt, że zdaniem Wspólnoty upublicznienie danych osobowych miało charakter incydentalny, nie świadczy o braku naruszenia przepisów przedmiotowej ustawy, oraz że należy także mieć na uwadze, że informacje pozwalające na identyfikację członków Wspólnoty były dostępne publicznie przez okres ośmiu dni.

Pełnomocnik Skarżących zarzucił, że biorąc powyższe pod uwagę nieuprawniona była decyzja organu o umorzeniu postępowania, bowiem zgromadzony materiał dowodowy wskazywał bezspornie na naruszenie ustawy, natomiast jego ocena dokonana przez organ jest dowolna i narusza normy Kpa wskazane w zarzutach 2 i 3 wniosków. Podniósł, iż zdaniem Skarżących

decyzja winna zawierać rozstrzygnięcie, iż doszło do nieprawidłowego przetwarzania danych osobowych, skoro bowiem materiał dowodowy pozwalał na uznanie, że naruszono ustawę, to brak stosowanej wzmianki w części dyspozytywnej czyni wydaną decyzję niekonsekwentną i niezrozumiałą.

Pełnomocnik Skarżących podkreślił również, że należy przyjąć, iż w przedmiotowej sprawie istniała możliwość rozstrzygnięcia w zakresie przywrócenia stanu zgodnego z prawem. Wskazał, iż katalog uprawnień organu wynikający z art. 18 ustawy jest otwarty, co uprawniało do zastosowania innego środka w nim nie wymienionego. Ponadto wskazał, iż wykładnia zastosowana przez organ w niniejszej sprawie powodowałaby konwalidację wszelkich naruszeń ustawy, które nie trwałyby w dacie wydania decyzji, co dodatkowo wykluczałoby zastosowanie przepisu art. 18 ustawy i jest sprzeczna z zasadami racjonalnego ustawodawcy.

Po powtórny raz rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Generalny Inspektor zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji z dnia 16 października 2012 r. jest prawidłowe, a okoliczności podniesione we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie uzasadniają jego zmiany.

Generalny Inspektor podtrzymuje zajęte w zaskarżonej decyzji stanowisko, iż wydając decyzję administracyjną zobowiązany jest do rozstrzygnięcia w oparciu o stan faktyczny istniejący w chwili wydania decyzji. Takie stanowisko potwierdza orzecznictwo sądowe. Przytoczyć w tym miejscu należy wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 maja 2008 r. w sprawie o sygn. akt I OSK 761/07, gdzie stwierdzono, iż „[b]adając bowiem legalność przetwarzania danych osobowych, GODO ma obowiązek ustalenia, czy na datę wydawania rozstrzygnięcia w sprawie dane konkretnego podmiotu są przetwarzane oraz czy czynione to jest w sposób zgodny z prawem”. W orzeczeniu tym Naczelny Sąd Administracyjny - odnosząc się do decyzji wydanej po wniesieniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy - podkreślił również, że przy założeniu prawdziwości informacji o wykreśleniu danych, powinna zapaść decyzja uchylająca wcześniejsze rozstrzygnięcie i umarzająca postępowanie pierwszej instancji. Odnosząc powyższe do stanu faktycznego ustalonego w sprawie, wskazać należy, że Wspólnota dokonała usunięcia danych osobowych Skarżących zawartych w projekcie uchwały zamieszczonej na drzwiach od klatki schodowej budynku, co znajduje potwierdzenie zarówno w stanowiskach zajętych przez Wspólnotę jak i Skarżące, a zatem bezsprzecznym jest, iż aktualnie nie dochodzi już do udostępniania danych osobowych w sposób będący przedmiotem postępowania. Ponadto, opisane udostępnienie danych osobowych Skarżących miało charakter incydentalny, nie jest zatem części praktyki stosowanej przez Wspólnotę.

Mając na uwadze powyższe, Generalny Inspektor podtrzymuje zajęte w zaskarżonej decyzji stanowisko, iż niniejsze postępowanie należy umorzyć jako bezprzedmiotowe. Obecnie, w związku z usunięciem danych osobowych Skarżących, nie ma bowiem informacji, o dopuszczalności przetwarzania których trzeba by rozstrzygać w niniejszym postępowaniu. Stosownie zaś do art. 105 § 1 Kpa, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio

w całości albo w części. W doktrynie wskazuje się, że „[b]ezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi się w art. 105 § 1, oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Przesłanka umorzenia postępowania może istnieć jeszcze przed wszczęciem postępowania, co zostanie ujawnione dopiero w toczącym się postępowaniu, a może ona powstać także w czasie trwania postępowania, a więc w sprawie już zawisłej przed organem administracyjnym.” (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2004, s. 478). Ustalenie przez organ publiczny istnienia przesłanki, o której mowa w art. 105 § 1 Kpa zobowiązuje go, jak podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie, do umorzenia postępowania, nie ma bowiem wówczas podstaw do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty, a dalsze prowadzenie postępowania w takim przypadku stanowiłoby o jego wadliwości, mającej istotny wpływ na wynik sprawy. Zatem, zdaniem Generalnego Inspektora dokonana w sprawie ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wykładnia przepisów prawa nie odbyła się z naruszeniem art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 105 § 1 Kpa.

Mając na uwadze stawiany przez pełnomocnika Skarżących zarzut naruszenia art. 18 ustawy poprzez niezastosowanie wskazanych w nim instrumentów, podkreślić należy, że aby Generalny Inspektor mógł zastosować środki o których mowa w art. 18 ust. 1 ustawy – stanowiącym, że w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności: (pkt 1) usunięcie uchybień, (pkt 2) uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych, (pkt 3) zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe, (pkt 4) wstrzymanie przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego, (pkt 5) zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym podmiotom, (pkt 6) usunięcie danych osobowych – dane osobowe w stosunku do których te środki są stosowane muszą być przetwarzane w chwili wydania decyzji w sprawie. Nie sposób bowiem przyjąć, że dopuszczalne jest nakazanie przez Generalnego Inspektora przywrócenia stanu zgodnego z prawem poprzez np. usunięcie danych osobowych, których przetwarzanie nie jest dopuszczalne, w sytuacji, gdy podmiot do którego nakaz jest skierowany nie przetwarza już tych danych. Podobne stanowisko zajął Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 10 listopada 2011 r. (sygn. akt I OSK 1974/10) stwierdzając, iż „(...) należy przyznać rację GIODO i Sądowi pierwszej instancji, że w świetle art. 18 ustawy, aby mogło dojść do wydania merytorycznej decyzji na podstawie tego przepisu, dane osobowe skarżącej musiałyby być przetwarzane w dacie wydania decyzji”. Zauważyć również należy, że taka decyzja byłaby wręcz niewykonalna, czyli obarczona wadą skutkującą – stosownie do treści art. 156 § 1 pkt 5 Kpa – jej nieważnością.

Jednocześnie wskazać należy, że umorzenie niniejszego postępowania administracyjnego nie oznacza, iż Skarżące nie mogą dochodzić swoich roszczeń w innym trybie. Jeżeli w ich ocenie w wyniku działania Wspólnoty doszło do naruszenia ich dóbr osobistych, to mogą one wystąpić na drogę postępowania cywilnego w myśl przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.). Stosownie bowiem do treści art. 23 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.), niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach, dobra osobiste człowieka, jak w szczególności

zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego. Zgodnie z art. 24 § 1 Kodeksu cywilnego ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Reasumując, po dokonaniu ponownej analizy rozpatrywanej sprawy Generalny Inspektor podtrzymuje rozstrzygnięcie zawarte w decyzji z dnia 16 października 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-1002/12/62800,62806,62808).

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, w związku z art. 13 § 2 oraz art. 53 § 1 i 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (na adres: ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).